

N:o 191.

Af herr G. Anderson i Himmelsby, om befrielse för rust- och rotehållare att bekosta soldats sjukvård.

Bland de skyldigheter och utgifter, som rust- och rotehållare måste vidkännas för sina grenadierer, torde den genom kongl. resolutionerna af den 7 februari 1688, den 18 maj 1690, samt kongl. cirkuläret af den 4 december 1830 dem ålagda skyldigheten, att då deras grenadierer, när de vistas hemma på roten, blifva sjuke, anskaffa läkare samt tillhandahålla skjuts för densamma både fram och åter mellan läkarens och grenadierens bostad och äfven betala de medikament, som af den sjuke grenadieren användas, vara bland de, som drabba mest ojemnt och som därför torde vara de minst lämpliga. Ty som vederbörande regementschefer tillämpa denna skyldighet så, att om en grenadier träffas af den olyckan att blifva sinnesrubbad, och således måste vårdas på hospitalet, hans rust- eller rotehållare då måste betala afgiften för honom der, till dess han erhåller afsked från tjensten; det finnes nemligen rust- och rotehållare, som måst betala ända till 200 kronor för dylik sjukvård, och att ett sådant förhållande icke är med billighet och rättvisa öfverensstämmande, torde vara temligen tydligt, samt att något behöfver göras, för att icke rust- och rotehållare måtte kunna drabbas af så stora utgifter för grenadierens sjukvård, hoppas jag ingen skall vilja bestrida, och torde lämpligaste sättet därför vara att alldeles befria rust- och rotehållare från skyldigheten att för sjuk grenadier bekosta såväl sjukvård som af honom använda medikament.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, tillåter jag mig vördsam- samt hemställa, att Riksdagen måtte besluta,

att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t an- hålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke rust- och rotehållare måtte kunna be- frias från skyldigheten att bekosta såväl grenadierens sjukvård, som de af honom använda medikament, samt att detta måtte bekostas af grenadieren sjelf, dock att om sjuk- och läkarevård för honom skulle behövas på hospital, den der måtte vara fri.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

Gustaf Anderson.

Häruti instämmer

C. J. Jakobson.